

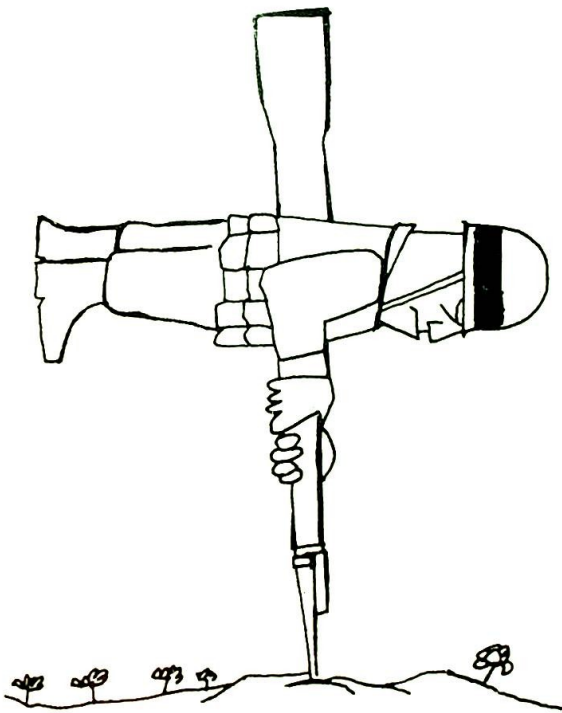
ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

N R . 1 1

81. ÅRGANG
7. JUNI

1 9 6 9

KVINNER OG
VERNEPLIKT:

«DET 7. BUD GJELDER ALLE»

(SIDE 168)

KLOVNEN OG FRU ALEXIS

(SIDE 173)

VIKTIG SUENENS- INTERVJU

(SIDE 176)

MARIAHOLM INNVJET

Tyske representanter for bispekonferansen i Fulda og ungdomsorganisasjonene i Essen, nordiske venner, sogneprest Brekke i Spydeberg og kommunens ordfører og varaordfører samt trosfeller fra norske katolske ungdomsforeninger og menigheter var til stede ved den høytidelige innvielse av Mariaholm Skolesenter den 23. mai. Den første messe som ble feiret i kapellet der ute var en konselebrert messe av biskop John Willem Gran og fire prester.

I de første ukene etter innvielsen er Skolesenteret for lengst tatt i bruk — allerede dagen etter innvielsen ble det holdt et to-dagers seminar om ungdomsarbeidet i bispedømmet der ute, kort etter et teologisk seminar for prestene. Om noen dager arrangerer Legmannsrådet retrett på Mariaholm.

Ved åpningen holdt biskopen en tale hvor han etter å ha rettet en varm takk til formannen og medlemmene av Mariaholmkomiteen, til alle som har gitt økonomisk hjelp til projektet, til myndighetene og andre bl.a. sa:

— Mariaholm er blitt bygget for å hjelpe til med løsningen av problemer som har ligget over oss som en mare i en årrekke, nemlig ungdommens utsatte stilling i en verden under avkristning. Som tidligere medhjelper i ungdomsarbeidet har jeg opplevet problemene på nært hold slik de fortonte seg for over tyve år siden. Ofte pleide vi dengang, og det er flere her idag som var med på slike drøftelser, bl. a. Mariaholmkomiteens avgående formann Kjell Ruyter, å snakke om, eller drømme om «et sted å være» hvor det kunne skapes et miljø hvor ungdom ville trives og føle seg hjemme og hvor de samtidig kunne motta en religiøs og etisk forming som skulle sette dem istand til å gå ut i livet som positive og engasjerte kristne.

— Da vi for fem år siden arrangerte et sommerseminar på Gran på Hadeland ble det overlatt til de unge selv å utarbeide en innstilling og et konkret opplegg til

løsning av problematikken omkring ungdomsarbeidet. Dette representerte noe nytt og «vågalt» som det ble sagt. Jeg syntes ikke det var noe merkelig i dette og var rede til å ta de konsekvenser, innenfor mulighetens grenser selvfølgelig, som måtte komme av et slikt tiltak. Innstillingen som til sist forelå viste godt at de til dels meget unge seminardeltagerne var fullt på høyde med situasjonen. Svært meget av det de dengang gikk inn for har vi etter evne søkt å realisere, og når vi idag kan åpne dette skolesenter, så er det i første rekke takket være den impuls som utgikk fra det sterke om enn respektfulle krav fra nevnte forsamling om et tidsmessig ungdomssentrum hvor sport, lek, liturgi, religionsundervisning, samvær med likesinnet ungdom, studiegrupper og aktuell dialog, kunstnerisk utfoldelse osv. kunne inngå i en naturlig og trivelig syntese. Slik at et opphold her på de

(Forts. side 177.)

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER	Stille messe	Høy-messe
OSLO: <i>St. Olavs kirke,</i> Akersveien 5. Biskopen og prestegården 20 72 26. Sogneprestkontoret 20 72 44	9.00 9.45 og	11.00 19.00
<i>St. Hallvard kirke,</i> Fransiskanerne, Enerhaugt. 4, tlf. 67 23 83	8.35 18.00	11.00 —
<i>St. Dominikus kirke,</i> Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71	8.45 11.30 18.30	10.00 —
<i>Vår Frue Villas kapell,</i> Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21	8.30	—
<i>Grefsen kapell,</i> Glads vei 23, tlf. 153244	11.00	9.30
<i>Lunden kloster,</i> Øvre Lunden, tlf. 21 25 87		10.00
ARENDAL: <i>St. Franciskus kirke,</i> Tyholmen, tlf. 22 209	8.00	11.00
BERGEN: <i>St. Paul kirke,</i> Christiesgt. 16, tlf. 15 410	9.00 19.00	11.00 —
<i>Vår Frue kirke,</i> Helleveien, tlf. 57 353 — 57 707	9.30 19.00	— —
DRAMMEN: <i>St. Laurentius kirke,</i> Cappelensgt. 1, tlf. 83 20 19.	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: <i>St. Birgitta kirke,</i> Kongens gt. 9, tlf. 11 438	9.00	11.00
HALDEN: <i>St. Peters kirke,</i> Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168	8.00	10.45
HAMAR: <i>St. Torfinns kirke,</i> Torvgt. 113, tlf. 23 751	8.30	11.00
HAUGESUND: <i>St. Josefs kirke,</i> Haralds gt. 21, tlf. 23 195	8.30	11.00
HØNEFOSS: <i>St. Theresias kirke,</i> Vesterngt. 5, tlf. 21 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: <i>St. Ansgar kirke,</i> Kirkegt. 3, tlf. 24 225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: <i>Mariakapellet,</i> Weidemannsgt. 3, tlf. 52 550	—	10.00
LILLESTRØM: <i>St. Magnus kirke,</i> Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: <i>St. Mikael's kapell,</i> Ryggeveien 24, tlf. 51 038	—	11.00
PORSGRUNN: <i>Vår Frue kirke,</i> Sverres gt. 26, tlf. 50 793	8.30	11.00
SARPSBORG: <i>St. Olavs kapell</i> (1. og 3. søndag) O. Haraldssonsgt. 49, tlf. 53 765	17.30	—
STABEKK: <i>Maria kirke,</i> Nyveien 17, tlf. 53 77 35	8.30 19.00	10.45
STAVANGER: <i>St. Svitbun kirke,</i> Dronningens gt. 8, tlf. 25 534	8.00	10.30
TØNSBERG: <i>St. Olavs kirke,</i> Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949	8.00	10.45
TRONDHEIM: <i>St. Olavs kirke,</i> Prinsensgt. 2a2 Biskopen og prestegården tlf. 21 214	8.45 19.00	11.00 —
<i>St. Elisabeth hospital,</i> Ila tlf. 21 670	6.15	—
KRISTIANSUND N.: <i>St. Eystein kirke,</i> Flintegt. 5, tlf. 72 779	8.00	11.00
LEVANGER: <i>St. Torfinns kirke</i> og <i>St. Eysteins sykehjem,</i> Jernbanegt. 29	8.30	11.00
MOLDE: <i>St. Sunniva kirke,</i> Parkveien 23, tlf. 51 467	8.30	11.00
ÅLESUND: <i>Vår Frue kirke,</i> Nørvesund, tlf. 37 558	8.30	10.00
TROMSØ: <i>Vor Frue kirke,</i> Storgt. 94 Biskopen og prestegården, tlf. 3604	8.15	10.30
<i>St. Elisabeth hospital,</i> Mellomveien 50, tlf. 81 050	6.20	—
BODØ: <i>St. Eysteins kirke,</i> Hernesveien 22, tlf. 21 783	8.15	10.30
HAMMERFEST: <i>St. Mikael kirke,</i> Salsgt. 52, tlf. 1447 (1. VII—31. VIII (St. Elisabeth nstittutt, tlf. 1392)	19.00 8.00	10.30 10.30
HARSTAD: <i>St. Sunniva kirke,</i> Skolegt. 4, tlf. 61 501	8.00	10.30

PREST - I EN SPLITTET TID

Det var en tysk katolsk ukeavis som nylig brukte uttrykket i en overskrift: «PRESTENE ER KONSIL-LETS STEBARN». Utsagnet rommer en sannhet. Det 2. Vatikankonsil beriket Paven med et verdensomspennende kollegium av med-ansvarlige biskoper, og det tegnet en langt riktigere og klarere profil av biskopens egen rolle. Konsilet viste også stor sans for legfolket og dets «alminnelige prestedømme». På begge områdene skjer det i dag en rivende og spenningsfylt utvikling i Kirken, som lover godt for dens vitalitet i fremtiden.

Mer problematisk er det med prestene. Konsilet la i prinsippet opp en vidtgående reform av prestestudiet. Men den reformen lar vente på seg — det er heller ikke gjort i en håndvending. I mens går kirkereformen sin gang, og forvandler hurtig hele prestens rolle, «status» og selvforståelse i den katolske kirke. Etter århundrer i streng stabilitet er selve det prestelige embede i bevegelse. Ikke underlig om mange prester i dag føler seg splittet opp mellom gammelt og nytt, og at noen taper balansen i denne spenningen og oppgir sin gjerning. Det skjer, og det er trist; dobbelt trist fordi rekrutteringen også blir svakere i usikre overgangstider. Nå *haster* det med å gi kallet og utdannelsen til prestens gjerning et klart innhold, og hans gjerning i Kirken en tydeligere profil. Dagens unge tenker i effektivitet, de er på alle andre områder vant med gjennomtenkte «tilbud» når det gjelder studier og livsgjerning. Ingen kan bebreide dem at de legger denne målestokk også på Kirkens kallelse. Prestegjerningen er og forblir et kall fra Gud i den enkeltes samvittighet. Men de psykologiske og praktiske muligheter for å *oppfatte* og *følge* et slikt kall må lettes, overensstemmende med vår tids krav. Her går det for sent, Kirken tåler ikke mange års nøling på dette området uten å lide skade. Det er en bekymring en ikke sorgløst kan overlate Biskopen, som hans personlige hodepine. Det er *hele* Kirkens problem, ikke minst legfolkets. Prester er som kjent ex-legfolk. Etsteds må de komme fra. Og alle må gå sammen om å finne dem.

Foreldre skal ikke putte preste- eller ordenskall inn i sine barn og unge, mye vondt kan komme av dét. Men de skal heller ikke hindre dem — direkte eller indirekte. Vi er sølle 8000 katolikker her i landet, vesentlig betjent av utenlandske prester som for vår skyld har forlatt sine hjemland, lært vårt sprog, akseptert å arbeide på en fremmed mark. Det blir kanskje ikke fullt så selvfølgelig i fremtiden — presteoverskuddet i de få katolske land hvor det fantes svinner. De får nok med seg selv. Det vil si at norske katolikker må føle et voksende ansvar for at de prestelige funksjoner fortsetter i vår mindretallskirke.

Kirkens ansvarlige ledere, ute og hjemme kan og må også gjøre sitt. Unge norske katolikker må få klar beskjed: At Kirken trenger dem sårt også i geistligheten, at de får disse eller hine utdannelsesmuligheter, at deres gjerning vil bli slik eller slik. I øyeblikket er det hele for vagt — her må presiseres, så langt det er mulig. Gamle dagers selv-hengivelse «på vona» hadde sine gode og imponerende sider. Men de unge i dag har en annen mentalitet: De må ha *meget* konkrete målsetninger.

Prestene selv kan gjøre sitt. Av de eldre (og gjennomsnittsalderen i vår norske geistlighet øker, sikkert og ubønnhørlig) må en vente større forståelse for det som nå skjer i Kirken, i mangt og meget så milevidt fra det som de selv lærte i sin ungdom. Det er ikke lett å tilpasse seg i satt alder. I dag er det nødvendig, dersom en ikke skal komme i konflikt med selve Kirkens livskraft og tilpasningsevne. Og dét var jo ikke meningen? Gaven av seg selv i Kirkens tjeneste er ikke noe engangs-fenomen — unnagjort for 30—40 år siden. I dag gjelder det å tjene dagens kirke. Den er «anderledes» — intenst opptatt av å komme å jour.

Av de yngre prester må en vente akkurat så pass tålmod at det bevarer enheten i kjærlighet, og ikke strekker deres nyere viten, større energi, mer realistiske iver etter å bringe Kirken på nivå med menneskenes faktiske liv. Ikke mer tålmod. Ikke mindre.

Dette er en overgangstid, anstrengende, men løfterik. Vi greier den nok. Men *alle* må legge skulderen til. Mindre kan ikke gjøre det.

HRM.

«SCENESKIFTE»

Den lange artikkelen vi bringer på sidene 172—176, SCENESKIFTE I NORDAMERIKANSK KATOLISISME trenger noen få forklarende ord. For en stund siden ble vi stilt følgende spørsmål av en norsk trosfelle, tidligere bosatt utenlands: «Er det slik uro i Kirken rundt om i verden som man får inntrykk av gjennom St. Olav?» Vi synes artikkelen bekrefter og utdyper vårt svar til vedkommende, ja, det er uro. Selv om det knapt er nødvendig å se så pessimistisk på enkelte ting som artikkelforfatteren.

RED.

ST. OLAV'S REDAKSJON

Fra og med dette nummer skjer det en forandring i redaksjonen. Fru Sand og Jan Cato Mollestad får avløsning, St. Josephsøster Mirjam starter som fast medarbeider.

Midt-Østen —

Samfunnet kan akseptere at menn dreper andre menn. Men det syvende bud gjelder for alle.

Det borgerlige samfunn, ihvert fall i Vest-Europa holder fast ved den oppfatning at unge piker og kvinner ikke egner seg til å bære våpen. I tidligere diskusjoner om likestilling mellom mann og kvinne ble den da ufattelige tanke at kvinner kunne være soldater brukt som et viktig argument mot full likestilling.

Men i dagens verden blir kvinner opplært i bruk av lette og tunge våpen. De kommunistiske land, fremfor alt Kina gjengir fra tid til annen bilder som med sjokkerende forakt mot sier alle tradisjonelle forestillinger om kvinnens vesen. Er da ikke kvinnen krigersk av vesen? Nå vel, sier menneskekjennere og flisespikkere, innerst inne ikke. Hun er jo allerede biologisk sett skapt til å bevare, beskytte og ha omsorg — altså ikke til kamp og aggresjon. En aggressiv kvinne er ikke en normal kvinne, hun er for maskulin. Slik sier man formodentlig ikke lenger høyt med urokkelig overbevisning, men det er noe man tenker for seg selv når man møter særlig energiske og stridslystne damer, det være seg i privatlivet eller i yrkeslivet. Det er kanskje en ubehagelig kjennsgjerning at kvinner allerede i lengre tid ikke har holdt seg til det idealet som ble dannet av sindige menn. Men har det noe å gjøre med vårt emne?

KVINNER I UNIFORM:

DET 7. BUD

PUBLIK-ARTIKKEL AV

Hvis man innrømmer at det alltid har eksistert kamplystne kvinner som langtfra kan bebreides for å ha vært ukvinnelige, så må konsekvensen være denne: de må ha lov, ja, de er nødt til å tjene sitt fedreland med våpen.

Det lyder slett ikke ulogisk. Men bildene skriker i protest på en måte: uniformsjakker trukket stramt over brystet, bukser med dårlig snitt, patronbelte og — på aksel gevær. Man ser også dokumentarfilmer om skyteøvelser hvor kvinner med kalde, forstenede ansikter sikter mot et mål som i verste fall blir levende mennesker.

Man kan si hva man vil: det virker som om det passer bedre for menn å øve seg opp i det å drepe. Lidelsen passer bedre for kvinnen, den stille eller fortvilete lengsel etter sønnen eller mannen eller kjæresten. Det er mange som ser på krigens prinsipp som noe som ikke kan utryddes — på grunn av begeistring, på grunn av nøktern nødvendighet. Men når verden så vil militarisere kvinnen, blir vår håpløse verden enda mer håpløs. Omtrent slik føler man det:

— Bulgaria

Hvis de vil tjene fedrelandet eller en ideologi, kan de jo pleie sårede eller tjenestegjøre i sambandstjenesten eller i Guds navn i militære bedrifter. Man vil i verste fall alltid ha behov for hjelpekorps. I siste krig hadde England — det lyder kanskje forbausende — mange kvinner i sin armé, de kunne til og med avansere til ser sjants grad. Men de kunne i nødstider fortsette med sin tjenende, hjelpende rolle.

Alt dette lyder samtidig noe sarkastisk — slik er situasjonen.

Man er frastøtt av bilder av disse krigerkvinner, man føler estetisk irritasjon og også etisk harme — og man glemmer at man igrunn alltid burde kjenne etisk harme når det gjelder krig og opplæring i våpenbruk. Med hånden på hjertet: ville ikke en stor del av vårt ubehag forsvinne hvis forsvarsministeriet fant på fortryllende dameuniformer i forskjellige konfeksjonsstørrelser? Eller hvorfor blir så mange borgere smittet av begeistring for et eller annet militærlook i moten? «Den er så kleddelig» — man koketterer litt med risiko og fare. Hvorfor jubler folk når den charmerende Emma Peel — en aggressiv dame — slår ned sine motstandere på TV med karateknep? Karate er i virkeligheten dødbringende slag. Hvorfor forekommer det så pass mange «killers» kledd i henrivende sorte lærdrakter i kriminalromaner og på film — personer som ikke risikerer å bli stanset av sensuren? Og alt dette — som man kan konstatere i kinosalene — høster anerkjennende tilrop.

Nei, argumentet om at kvinnen på grunn av sitt vesen og sin anatomi ikke er skapt til å føre krig, til å drepe, til å holde ut i nervepirrende situasjoner holder ikke stikk når man ser nærmere på det. Man behøver sant å si bare forandre det visuelle inntrykk etter siste mote og straks begynner det høyt beundrede prinsipp å vakle. Og bortsett fra dette har israelske kvinner vist seg som tapre soldater — man har forstått deres aktuelle situasjon og godtatt dem. Dessuten vet vi om fremragende partisaner blant kvinnene.

Det var for eksempel en Jeanne d'Arc som etter en del misforståelser ble helgenkåret av den katolske kirke — denne barnlige, enkle bondepiken som ville frelse kongen, noe hun også klarte. Judith i det gamle testamente var heller ikke engstelig av seg når det gjaldt å frelse venner og brødre fra hungersnøden, og i den franske motstanden mot Hitler, den som nesten er blitt legendarisk, fantes det mange tapre kvinner. Partisaner...

Aha, det er også noe helt annet. Kvinnelige pionerer er akseptable. Det

GJELDER ALLE

WALTRAUT SCHMITZ-BUNSE

TROEN I PRAKSIS

Det er ikke så mange ord man kan lese i evangeliene om Herrens Mor. Og vel og bra er det. For det er så at til alle tider har de brautende, store ord i verden (fra tid til annen i Kirken med) ikke maktet å gjøre verden (eller somme tider Kirken) til et bedre og mer menneskelig sted å leve.

Ett av Skriftens ord som gir oss en dypere innsikt i Marias sinn og som vi kunne lære meget av gjengis av evangelisten Lukas: «Maria gjemte alt dette i sitt hjerte og grunnet på det.»

Når et ekte bønnens liv krever at vi må lukke vår dør og skape stillhet inne i oss, da må vi vite at denne stillheten ikke er noe tomrom. Hvis vi er stille, så er det for å være «stille kun for Deg». For å være istand til å være åpne for Gud og lytte til Ham og gjemme i hjertets dyp det vi har fått høre og tenke på det. For, som skrevet står, de mennesker er salige som hører Guds ord og tar vare på det. Dette er hemmeligheten med den indre og personlige bønn. Den forutsetter at sjelen er istand til å verge seg mot å la seg fylle med hvasomhelst. En må tørste etter Guds ord, og de som tørster skal få drikke. Og derefter gjelder det å gjemme i hjertets dyp det som Herren har betrodd oss i bønnens intimitet, grunde på det og ta omsorgsfullt vare på det og sette det ut i livet.

Gud kan formidle sitt ord til oss på mange måter. Han kan gjøre det gjennom et menneske som trenger vår hjelp. Han kan tale til oss gjennom en prøvelse eller et smertelig tap. Han taler sitt ord til oss gjennom en konkret situasjon eller gjennom vår sjelesørgers råd og formaning.

Gud taler sitt ord til oss ved Kirkens embedsmessige forkynnelse, og det er nettopp ved denne at Han taler til oss på en garantert autentisk måte.

Men i den personlige stillhet hvor den indre bønn plaserer oss, taler Herren til oss ikke minst gjennom den hellige skrift. Den er jo Guds inspirerte ord. Og

Militariserte Fruen

Den militariserte Fruen er en kvinne som har tatt opp et krigslikende holdning til livet. Hun er en kvinne som har tatt opp et krigslikende holdning til livet. Hun er en kvinne som har tatt opp et krigslikende holdning til livet.

Den militariserte Fruen er en kvinne som har tatt opp et krigslikende holdning til livet. Hun er en kvinne som har tatt opp et krigslikende holdning til livet. Hun er en kvinne som har tatt opp et krigslikende holdning til livet.

— og i de nasjonale frihetsbevegelser, av og til med korsets merke.

er bare når de skal stå stramt i geledd at man krenker deres egenart — slik reagerer vi straks for å komme ut av dette dilemma. Men det må sies igjen: skinnet bedrar — misforholdet skyldes ikke vår tradisjonelle overbevisning om kvinnens vesen. Man kunne skape en fortryllende *image* for kvinner. Og til nød kan man lære kvinner om lydlighet.

Nei, dypsindige overveielser for å berge kvinnen fra verneplikten kaster

oss bare sand i øynene for at vi ikke fullt så skarpt skal sanse det gamle, forargelige budet:

Du skal ikke drepe.

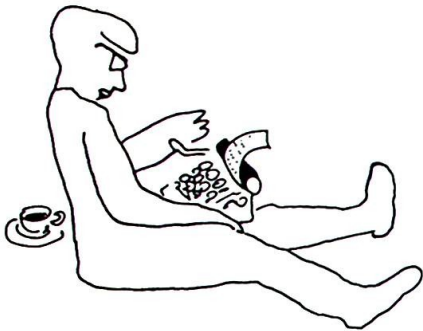
Et bud for kvinner og menn.

Ingen tilsynelatende eller ekte politisk nødvendighet for å angripe eller forsvare seg, skulle kunne modifisere dette enkle, utvetydige bud eller gi det en annen funksjon. Ikke engang moralteologisk skarpsindighet.

AV PATER
D. J. BOERS

den er nettopp «nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettleiding, til opptuktelse i rettferdighet for at det Guds menneske kan være fullkomment, dugelig til all god gjerning». Det inspirerte Guds ord eller Bibelen burde derfor stå sentralt i vårt bonneliv. Faktum er at generasjoner av mennesker har lyttet til Guds ord gjennom Bibelen. Uten å være istand til å «bevise» dens autoritet med videnskapelige argumenter vet de uten tvil at Gud har talt til dem gjennom Skriftens

(Forts. side 178.)

ONSDAGS- BLIKKET

HILSEN TIL DE FETE

■ Thomas Aquinas var smellfet — de kalte ham «stuten fra Sicilia». Men som Hallvard Rieber-Mohn skriver i sin nye spalte i billedbladet «Aktuell»: «Inne i den stuten fantes, som enhver kan lese seg til, ikke bare en suveren intelligens, men et godt og fint menneskehjerte.»

Vel, det er jo dessverre ikke akkurat det en nervøs tids fagfolk på kalorier ville feste seg ved antagelig. Men pateren slår modig og muntert et slag for «de fete menn»:

«Som alle andre har jeg kjent en håndfull usedvanlig korpulente mennesker, i ulike land og livssituasjoner. Det slår meg at de hadde noe felles — noe meget sympatisk. Godlykke, humor, generøsitet — ikke så sjelden det mest uimotståelige av alt: Selvironi. Hva de nå enn måtte pese i en trapp og foreta seg med sine ømme føtter, på sinnets plan forekom det meg at fettene bekom dem vel. En av dem var min nå avdøde danske kollega Peter Schindler, som også for mange norske Italia-reisende har vært en storartet lærd og morsom guide ved sine reisebøker. Han kom fra et land hvor korpulens er mer almen enn hos oss, av håndgripelige årsaker, og hvor karakteristikkene «fullfed» rommer en viss beundring. Folk som i ham bare kjente den muntre skribent, så harmløst munter at selveste Lutherstiftelsen med sinnsro påtok seg utgivelsen av den katolske prelatens Italia-bøker, kunne ikke vite at han også var en god og fintfølelse sjelesørger — solid i sine råd som i sin omfangsrrike korpus. Sistnevnte aksepterte han med selvfølgelighet og gjorde lite eller intet for å begrense den. Med henrykkelse fortalte han meg en gang, at det i gamle dagers København fantes en automatvekt — mon det ikke var på Hovedbanegaarden — som ved belastninger over 100 kg automatisk utløste et kort med advarselen: «Hov, hov! Kuun een ad Gangen!» Han visste det nok av selvsyn, hadde i hvertfall de naturlige betingelser for det. Som adskillige dansker hadde han hengende et skohorn som var én meter langt, med denne elskverdige, fint forsirede innskrift på skaftet: «Hvorfor bøje dig? Du har jo mig!» Her faller visst norske puritanere i staver. Fete folk skal værsgod skamme seg hos oss og fortest mulig ta av, om det så koster dem trivselen og humøret. På en arbeidsplass jeg vet om, ble en tykkfallen mann betydning at han burde besøke bedriftslegen for sin fedme. Legen viste ham et skjema over det normale forhold mellom kroppshøyde og vekt. Det var avslørende — en anklage i kalde tall. Men moralistene forregnet seg. Han kom leende og hoderystende tilbake: «Doktoren

kan vel ikke være vel bevart. Han viste meg et fjollet skjema. Ifølge det skulle jeg være to meter og tyve høy!» Selv har jeg hatt den fornøyelsen å høre en omfangsrik, festtalende ordfører ytre uskyldig til et 17. mai-tog: «Vi er et stort folk, itte i tal, men i flateinnhold!»

«Det er begrenset hva vi kan foreta oss med den skabelon vi har fått, og noen ganger er det ikke verdt strevet. Pave Pius XII, som selv var like asketisk mager som hans etterfølger Johannes var rund, holdt engang en tale til skreddere fra hele verden. Hvorfor ikke? Han talte til alle slags fagfolk, alltid i denne samme opphøyede, livsfjerne vatikanske stil. En norsk skreddermester viste meg etterpå teksten. «Dere,» sa paven til skredderne, «er det gitt å svøpe det menneskelige legeme i stoffer, farver og folder som fremhever dets eminente verdighet som Den hellige ånds tempel.» Sa paven. «Det er det fineste noen har sagt om oss,» sa skreddermesteren imponert. En meter stoff til eller fra, det er ikke saken. Saken er sinnet, mennesket. Ikke sjelden er det mennesket et godlynt barn, langt inne i et berg av kjøtt. Som regel lar det seg finne.»

— — —
Dette må være en virkelig oppmuntring for «de fete». Undertegnede — som er meget mager — gremmes.

En ting til skal nevnes før vi forlater de omfangsrikes nye PR-mann: Han har kalt sin Aktuell-spalte — hvor han etterfølger de fremragende skrivekyndige Axel Sandemose og Odd Hølaas for — SIDEBLIKK.

Blikk på tiden, onsdagsblikk og sideblikk — skulle tro det var et konsern.

Peter Schindler.

— OG TIL DE FOTBALLGALE

■ En annen god venn, fransiskanerpater Arno kommer mer og mer i søkelyset som fotball-ekspert. Den norske kirkes biskop Per Lønning var til stede ved kampen

FFK—Lyn på Fredrikstad stadion nylig, han talte visst til og med til spillerne og til publikum før avspark. Signaturen «Skriverkarl» filosoferer i Fredrikstad-avisen «Demokraten» (5. mai) om dette og sier til slutt:

«Og nå spekulerer Skriverkarl på om Lyn gjør mottrekk neste gang Fredrikstad kommer til Oslo og møter opp med den norske kirkes primas, biskop Fridtjov Birkehi himself på banen. Eller om de nøyer seg med sin geistlige forbundsfelle, pater Arno J. L. Gerritsma fra klosteret på Enerhaugen. I så fall kunne det bli en interessant prøve på hva som er den beste medisin i fotballsammenheng, en pavelig katolsk eller en norsk statskirkelig velsignelse.»

Pater Arno vil sikkert være å finne på Ullevål. Men velsignelser er neppe nok for Lyn-laget i øyeblikket. Pater Arno og biskop Lønning kan vel være enige om det.

SIGNALENE

■ Magister Amund Myhres pinsefunderinger i «Aftenposten» (22. mai) skal også noteres idag — som ord i alvor:

«Rolf Jacobsen skriver i et dikt om en torsdag før pinse da han sitter i sin stue og lytter til radiosignaler fra fjerne stjerner, signaler han ikke kan tyde. I begynnelsen lytter han av nysgjerrighet. Men etterhvert tetner signalene som en storm omkring ham. De kommer fra et sted like ved, fra verdener like utenfor menneskets vindu eller fra dyp i menneskets indre. Og de har skjebnesvangert innhold som mennesket må tyde. Det kan bare ikke fordi der er skjedd et forståelses sammenbrudd.»

«Signalene stormer mot oss. De kan være banalt alvorlige: luftforurensning, befolkningseksplasjon, atomspreddning. De kan være brutalt påtrengende: ungdomsopprør, Black Panther, Midt-Østen. De kan være diffust antydende: urbanisering, automasjon, teknokrati. Felles for dem alle er at de krever at vi tyder dem — og tyder oss selv i forhold til dem. Vi har ti år på oss, sier U Thant.

Pinseren er vel den av de store høytider som elektronmennesket har best forutsetninger for å fatte. Det lever i en verden der undere skjer. Det overdynges av mirakler. Det bestormes av tegn. Det har sine steder å gjemme seg i angstfylt ansvar og lammet myndighet — som apostlene i Jerusalem i de ti dager mellom himmelfart og pinse: TV-kassen der hjemme, støy-boblen i popsentret, plakatt-borgen foran ambassaden.»

«Menneskets arv blir stadig tyngre og større, men det gjør også dets myndighet. Det synes kanskje at det aldri har vært

så umyndig som nu. Det føler seg utsatt for en tiltagende manipulering. Men denne fornemmelse er i seg selv et myndighetstegn. Det er det myndige menneske som reagerer mot umyndiggjørelse. Det skal bare vokte seg for selv å bli en manipulator, en som umyndiggjør sitt medmenneske og dermed sitt eget liv.

Hvis vi betrakter oss selv i historisk perspektiv — og det hører med til arven — så vil vi se at vi har muligheter som mennesket for hundre år siden ikke engang drømte om (jeg snakker her om det almindelige menneske, «mannen i gaten»). Vi kan påvirke, vi kan reagere, vi kan lære. Vi klager over konformitetspress og ensretting. Men hva har vi å klage over i forhold til mennesket i faderhuset i 1850? På denne torsdag før pinse kan vi ha råd til ærlighet.

Dette er ikke dagen for utenomparlamentariske provokasjoner eller gjenferdsbestemte (Marx f. eks.) opptøyer. Det er heller ikke dagen for forbrukersøvn eller trygdekassedøs. Det er dagen for våken lytten til signalene fra en tilværelse som roper oss opp.»

Pinse er over når dette leses, men det får nå være som det er. Signalene fortsetter å komme de.

«GERILJA-EPOKEN»

■ Opplysninger om situasjonen i Latin-Amerika er viktig for noen hver av oss. Egil Fossum forteller i «Arbeiderbladet» noe om «gerilja-epoken», som han mener er i ferd med å ebbe ut:

«Den nærmere ti år gamle geriljakrigen i Venezuela ser ut til å gå mot sin slutt, og med dette er en fase i latin-amerikansk historie på det nærmeste slutt. Det kjempes fremdeles i Colombia og Guatemala, og fra tid til annen dannes et og annet nytt geriljasentrum i andre land. Men det oppsvinget i væpnet kamp over hele kontinentet som kom i kjølvannet til Castros maktovertakelse på Cuba, har avtatt og har ikke lenger den kraft det hadde bare for få år siden. En slutning som trenger seg på, er at den revolusjonære strategien var feil. Det lyktes på Cuba, men der var det en lang rekke andre betingelser til stede som ikke finnes i dag.»

«En av grunnene til at det ebber ut i Venezuela, er president Calderas politikk for «sosial ro» som har oppnådd to ting, nemlig å så en splittelse i geriljaen og å presentere geriljasoldatene for et tredje alternativ til å kjempe eller dø: nemlig å legge ned våpnene og vende tilbake til hjemstedet under et generelt amnesti. Kommunistpartiet er igjen legalisert etter sju års illegal virksomhet, og har dermed oppnådd sitt viktigste mål, nemlig å delta i det bestående politiske systemet på linje med andre «respektable» partier. Den venstre-revolusjonære bevegelsen, MIR, er også sterkt fristet av legaliteten, og i den siste tida har det innen den politiske eliten vært et sterkt håp om at hele geriljaen ville bli oppløst. Så langt er det imidlertid ikke kommet.

Kardinal Quintero, som var oppnevnt som meklingsmann, dro opp i fjellene for å forhandle med den mest uforsønlige delen av geriljaen ledet av Douglas Bravo og Luben Petkoff. Disse avviste forhand-

KRIGSLEKETØY

Leketøy-våpen utvikler en farlig agressivitet, fremholdt pave Paul nylig i en tale til leketøysfabrikanter fra 10 nasjoner. Fabrikanter deltok i en kongress i Roma hvor det ble fremsatt påstander om at slike leker bare leder «agressivitet i en harmløs retning» Pavens uttalelse er for så vidt et klart nok svar.

Paul VI talte på fransk til kongressdeltagerne. Foruten en klar fordømmelse av krigs-leketøyet, hadde han også ting å si om andre former for leketøy:

Efter hans mening danner noen luksuspregete leker visse uhel-

dige vaner hos dagens barn. Andre leker inviterer til grusomheter mot dyr.

lingsgrunnlaget til Caldera og truet med dødsdom for hver geriljasoldat som benyttet seg av amnestiet. Alt i alt er det ca. 200 *guerilleros* i landet, organisert i 5 fronter stort sett under ledelse av FALN (Armeen for nasjonal frigjøring).

Selv om forslaget ble avvist, viser selve det faktum at geriljastyrkene forhandler, at deres stilling er svak, og det er dette som gir grunnlag for å tro at geriljaen går mot sin slutt. Det er imidlertid hardt uten videre å legge ned våpnene; det viser at strategien var feil.»

Det er interessante opplysninger som sikkert etter hvert vil bli utfyllt, eventuelt korrigert under den videre utvikling.

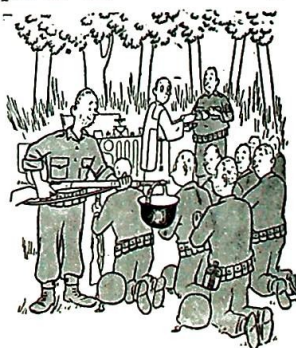
Også dette er «signaler» som angår oss.

ANDREAS LEGMANN

RØSTER I KIRKEN

PREST-DESERTØR

«Som de fleste amerikanere har jeg blitt overrasket, kanskje en tanke sjokkert, ved å høre at det har forekommet over 50 000 tilfelle av desertering fra de væpnede styrker i løpet av en 12-måneders periode.» «Det

må være klart for alle at denne voldsomme stigning vidner om at menn i de militære styrker er mer beredt enn før til å treffe en uavhengig og kritisk dom om de moralske følger av de handlinger de blir kalt til å utføre . . .»

«I alle de rapporter jeg har lest har det ikke vært den ringeste antydning om at de moralske tvil som fikk mange av disse menn til å desertere ble inspirert eller oppmuntret av kontakter med avdelingens militærprester.»

«Mine egne erfaringer kan være til noen nytte her. For ett år siden fortalte en katolikk i en militærleir på Vestkysten meg om de problemer han møtte når han søkte om fritagelse for tjenesten av samvittighetsgrunner. Leirens katolske prest hadde bedt om å undersøke saken og avgi en uttalelse. Den var strengt formell og underskrev bare at vedkommende rekrutt var ærlig. Presten meddelte dessuten som sitt personlige syn at det ikke var noe i katolsk tradisjon eller lære som kunne støtte rekruttens standpunkt mot militærtjeneste. Intet ble nevnt av presten om at vedkommende rekrutt i sin ansøknings hadde henvist til den hellige skrift, til offisielle erklæringer fra det annet Vatikankonsil, til enkelte teologers arbeider og også til uttalelser av noen av Kirkens paver.»

(Gordon Zahn, professor i sosiologi, i bladet *Commonweal*.)

BOKKUNSTPRISEN

Ved åpningen av utstillingen «Årets vakreste bøker» ble Hermann Bongard tildelt Bokkunst-prisen.

Denne artikkelen er skrevet av Placidus Jordan, benediktinermunk i klosteret Beuron i Syd-Tyskland. Forfatteren arbeidet på 20-tallet som utenriksredaktør i «Berliner Tageblatt» og som avisens korrespondent i Washington, senere — efter at han hadde fått amerikansk statsborgerskap — som Europa-sjef for National Broadcasting Company i Basel. Hos Romano Guardini i Berlin hadde han tidligere konvertert til den katolske kirke. Under den annen verdenskrig tjenestegjorde han først som leder for den kirkelige radiotjenesten i New York, etterpå som krigskorrespondent i Europa. Efter teologiske studier i Beuron ble han i begynnelsen av 50-tallet presteviet i en alder av 56 år. Han deltok i det annet Vatikan-konsil som teologisk rådgiver for de amerikanske biskopene.

Artikkelen er stilt til rådighet for den svenske Katolsk Informationstjenst, og vi gjengir den i den svenske oversettelse — vi tror, som før sagt, ikke at det skaper særlige vanskeligheter for våre lesere:

Det dynamiske grunndraget i «the American Way of Life» har også i de ubegrensede muligheternas land kommet den kyrkliga utviklingen under de senere åren till del i en sådan utstrækning att det inte bara hotar sprænga mange som oantastbara ansedda traditioner utan till på köpet tycks skaka den kristna troshållningens hela byggnad.

Ännu mer kanske än i Holland besannar sig i Förenta Staterna det som elaka romerska iakttagare påstod under det andra Vatikankonciliet, nämligen att Johannes hade öppnat en Pandoraask, då han inkallade konciliet. I synnerlighet den amerikanska katolicismen har sedan dess varit gripen av en oro, som all kyrklig ordning bara med stor svårighet förmår dämna upp.

USA - RAPPORT:

SCENESKIFTE I NORD-

Att en sådan utveckling överhuvud var möjlig hade man säkert inte väntat sig i det land vars katolska och protestantiska fundament tycktes historiskt så fast grundade. I USA:s katolska områden hade det irländska inflytandet varit av normgivande betydelse, ty från Irland kom de stora vågorna av invandrare, och den irländska katolicismen var ju traditionsbunden och konservativ som knappast någon annan. Utvecklingen under ledning av dessa biskopar av irländsk härstamning var färvånansvärd, särskilt under det första världskriget, då pionjärandan i de unga församlingarna ännu gjorde sig gällande som den starkaste drivkraften. Italienare och polacker, men också tyskar, gjorde det övriga för att bevara det «gamla sanna» i de nedärvda formerna. Endast deras inflytande var obetydligt, som försökte gynna den självständiga teologiska forskningen, och överherdarna höll sig nästan genomgående till grundsatsen «quieta non movere», i synnerhet som de och de troende var så intensivt tagna i anspråk av den yttre uppbyggnaden och de därmed förbundna förvaltningsplikterna, att det vid sidan därom inte fanns så värst mycket tid och kraft över för förment mindre viktiga studier och överhuvudtaget trosvetenskap.

Därför fick många av de amerikan-

ska konciliefäderna en ordentlig chock, då de redan vid det stora biskopsmötets första sessioner måste uppleva en framförallt av franska, tyska, holländska och schweiziska teologer styrd åsiktspluralism, som snart tycktes ifrågasätta nästan allt som hittills i troslivet gällt som fast och orubbligt rättesnöre. De amerikanska biskoparna var inte heller alltför väl förberedda, då en ofta ansvarslös publicistik snart kom att behärska det som skedde på konciliet för att av det slå mynt åt de reformvänligas teser. Bara få av dem var rustade för «aggiornamento», vana som de var att hålla sig till ordet från «Roma locuta, causa finita». Deras bekymmer var och är väl fortfarande administratörernas. Själavård efter nedärvda metoder, främjandet av andliga kallelser, kyrkobyggen. Hemma löpte ju allt egentligen som efter linjal, och det amerikanska episkopatet och dess prästerskaps i hela landet prestationer var allmänt kända, inte minst tack vare de troendes givmildhet och kyrkotrohet, vilka kände sig väl tillrätta i en atmosfär av okomplicerad, konventionell om inte rent av primitiv fromhet.

Men sedan kom uppbrottet, och det dröjde inte länge förrän konciliefäderna från USA stod vid främsta fronten hos förnyarna, särskilt då

Over 12 000 unge deltok i denne utendørs-messen i Central Park i New York. Byens erkebiskop, kardinal Terence J. Cooke sees i bakgrunnen.

AMERIKANSK KATOLISISME

män sådana som biskop John Wright från Pittsburgh (nyligen utnämnd till kuriekardinal i Rom) och den senare avlidne Pater John Courtney Murray, S. J. med beslutsamhet tog ledningen i debatterna om religionsfriheten. Ett omfattande referat i pressen i synnerhet av händelserna i koncilietets pereg-

bli svårt att lugna de nu en gång så upprörda vågorna.

Kardinalerna O'Boyle och McIntyre står i brännpunkten för de ofta lidelsefulla debatterna, som på sista tiden varit särskilt koncentrerad på encyklikan «Humanae vitae». Sedan etthundratjugu professorer vid det av fler än sex tusen studenter och studentskor besökta katolska universitetet redan tagit ställning mot denna påvliga kungörelse och utmanat sin stiftschef, kardinalen ärkebiskopen Patrick O'Boyle, till motstånd, kom det till offentliga kungörelser. Dessa understöddes visserligen bara av en liten minoritet av präster och lekmän, men de väckte stort uppsende hos den stora allmänheten. I Washingtons katedralkyrka lämnade protesterande besökare söndagsmässan, som kardinalen celebrerade, medan han läste upp ett herdabrev som krävde förbehållslöst instämmande i encyklikan. De gick tillbaka in i kyrkan först då uppläsningen var slut. Anförda av den unge kaplanen Charles Corrigan förklarade femtio av huvudstadens präster sig solidariska med de protesterande och blev för den skull suspenderade. Bara en liten del av dem fogade sig sedan efter sin biskops anvisningar, medan de övriga också nu framhårdade i envis opposition. Biskopens ställning blev inte precis därigenom starkare att han och hans kolleger i universitetets styrelse måste kapitulera inför revolten i sitt kollegium och till och med befordera anföraren av rebellerna.

Liknande händelser förekom också på andra platser. Så i Millwaukee, Philadelphia och San Antonio, där präster likaledes ådrog sig suspensioner och tvångsflyttningar, därför att de opponerade sig mot behörighetsfrågor i det kyrkliga läroämbetet och den kyrkliga disciplinen. En katolsk prästs försök att organisera denna motståndsrörelse och grunda en fackförening för präster strandade visserligen på grund av bristande ansvar från hans medbröder. Emellertid har en hela landet ompännande skyddsförening för präster kommit till stånd, som tillvaratar prästernas intressen gentemot episkopatet och som bemödar sig inte bara att tämja de alltför motspänstiga utan framförallt att främja berättigade önskemål genom dialoger — med det kravet att

EN KLOVN

Först en engelsk avis-tittel den dagen nyheten om Kirkens revision av listan över helgennamn ble offentliggjort:

WHEN THE SAINTS GO MARCHING OUT.

Så dramatisk var det nå ellers ikke, men det må jo være tillatt å filosofere litt over enkelte navn som forsvinner fra den ærverdige liturgiske kalender.

Den hellige Alexis for eksempel, sønn av en romersk adelsmann. Han forlot sin hustru på deres bryllupsnatt og dro avsted for å leve i sytten år som tigger i Syria. Da han kom tilbake slo han seg til — ensom — under trappen i farens hus og der ble hans kropp funnet så og så mange år senere.

Han ble æret for sitt nøysomme liv, men, som en utenlandsk kollega tilføyer: intet ble sagt om hans kones usedvanlige tålmodighet.

Selv om det ærlig talt nærmest høres ut som om denne Alexis fikk et samlivssjokk på sin bryllupsnatt og aldri kom over det, må det vel ha vært kristne mennesker som virkelig har æret ham for at han stakk av.

For hans seksuelle nøysomhet, for å si det rett ut.

Intet ondt skal sies om nøysomhet, verden kunne ha bruk også idag for mange slags nøysomhet.

Men i Alexis tilfelle var det bare tragisk — syns nå jeg da.

Ikke hadde jeg dratt til Syria i en slik situasjon.

Virker jeg vulgær? I tilfelle noen skulle få en slik oppfatning uttrykker jeg min dype beklagelse. Jeg bare prøver å være litt menneskelig.

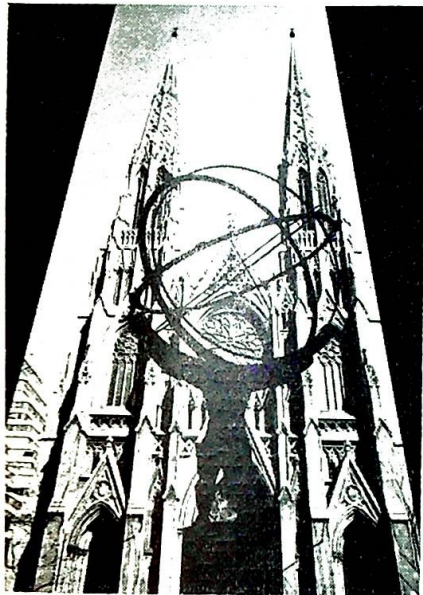
Og hvis man akter å være det, må man vise medfølelse med fru Alexis, hvem hun nå var.

Hvert fall vise ekte interesse.

Hun kan ha vært et uhyre selvfølgelig. Men hun kan også ha vært en virkelig — helgen.

alla de 154 amerikanske stiftene skulle offentliggjøre sin budget og en skiljedomsinstans insätts för att i fall av konflikter mellan biskopar och präster utverka oavhängiga domar.

(Forts. neste side.)

Myte og tro: statuen av Atlas som bærer verden på sine skuldre utenfor Rockefeller Center — som kontrast til St. Patrick katedralen.

feri sekunderade dem och bidrog kraftigt till att driva på dialogen mellan kyrkan och världen.

När sedan konciliet var slut, så började de händelser som där tilldragit sig att i efterhand utöva sin verkan. I USA var det som om resentment som långsamt hopat sig nu med en gång ohämmat skulle urladda sig. Det var en häftig, inte alltid sund reaktion. Till en början stod biskoparna och klerus handfallna inför den. Men sedan kom det till en tydlig åtskillnad mellan andrana som också nu framförallt fann sitt utslag i massmedia. Spänningen mellan konservativa och progressiva element skärptes ytterligare genom verkningarna av de av vänsterelement underblåsta myterierna i undervisningsväsendet, vilka snart började skaka också sådan gamla institutioner som det av hela episkopatet stödda katolska universitetet i Washington och dess lärarkår. Sedan dess har hela den amerikanska katolicismen med sina nästan femtio miljoner troende råkat i en starkt böljande rörelse, och det kommer att

NORD-AMERIKANSK KATOLISISME

(Forts. fra forrige side)

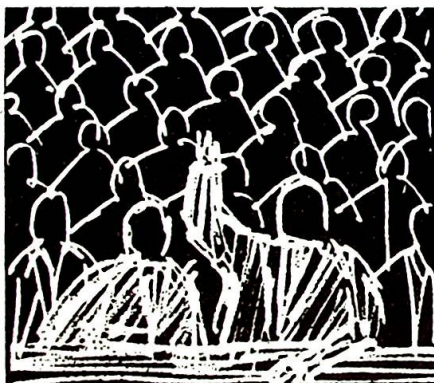
Liksom i andra länder har liturgi-reformen rört upp mycket damm också i USA. Man måste dock konstatera att omställningen som konciliert inlett på det hela taget har skett utan särskilda svårigheter och framförallt att modersmålet i gudstjänsten i stort sett har införts. Passivt och ibland aktivt motstånd kommer alltjämt från små minoriteter och i synnerhet från de s.k. «traditionalisterna», som leds av den från Belgien bördiga, naturaliserade amerikanen och f.d. seminarieprofessorn Gomar De Pauw. Denne ådrog sig likaledes suspension, då han råkade i konflikt med sin biskop, kardinal Sheehan från Baltimore. Han vädjade då utan framgång i Rom. Hans anhängare blev till antalet obetydliga. Folket i det vänstra lägret kallade han helt enkelt «brandstiftare i kyrkan». Då den liturgiska konferensen, en redan sedan årtionden på liturgireformens område framgångsrikt verkande förening, sammanträdde, blev detta sammanträde ett «teach-in» efter radikala ungdomsgruppers mönster, då den i stället för liturgiska frågor satte ämnen som kyrkans auktoritet och rätt till revolution på dagordningen och uppdrog åt en kommunistledare att göra ett referat, fastän vederbörande biskop och talrika medlemmar bestämt tog avstånd från sådana extravaganser. Ansvarig för dessa och andra sidosprång var den i extremistiskt farvatten styrande nye föreningssekreteraren James Colaianni, som redan i sin bok «Den katolska vänstern» hade underblåst striden. Som kuriosas kan i detta sammanhang också enstaka intermezzon nämnas, såsom det i Detroit, då en «traditionistisk» far och hans dotter störde sin församlings på engelska reciterade rosenkransbön genom att högt läsa latinska responser!

I allt detta är inflytandet från europeiska teologer starkt, oberoende av riktning. Diskussioner som utlöstes av publikationer och föredrag av sådana personligheter som professorerna Yves Congar, Hans Küng, Karl Rahner och Edward Schillebeeckx har mötts av ett intresse, som skulle ha varit otänkbart bara för några år sedan. En tidnings-, ja t.o.m. förlagsdöd på katolskt område (liksom delvis också på protestantiskt) blev följden av den härav resulterande osäker-

heten och oenigheten hos många trofast troende, vilka hittills varit oöversvårade av bekännelsesvärigheter, men som därför nu var illa förberedda att orientera sig vid svåra teologiska debatter.

Katolska förläggare rapporterar nu en märkbar minskning av intresset hos deras läsare t.o.m. för böcker av sådana författare som Romano Guardini, vilka för inte längesedan var «best-sellers». Som typiska för stämningen hos vissa i förlagsvärlden ledande intellektuella måste man betrakta beskedet som en katolsk författare fick av ett bekant katolskt förlag, som han hade erbjudit ett bokmanuskript. Denne författare var ju känd som «biskoparnas vän», menade vederbörande lektor, alltså gick det dåligt att sälja hans bok! T.o.m. så ansedda förläggare som Bruce, Kennedy och Benzinger's har nu blivit absorberade av neutrala bokförlag.

I den alltjämt blomstrande men nu dock av alla dessa stormar skakade amerikanska tidningsskogen är krisen särskilt intensiv. Många organ som t. ex. den bekanta «Precious

Blood Messenger», som har bestått i mer än 74 år, måste upphöra, därför att antalet läsare krympte ihop mer och mer. Vitt spridda veckotidskrifter som «Our Sunday Visitor» ställde om sig redaktionellt på «aggiornamento»-linjen och avskedade medarbetare som inte var införstådda med kursväxlingen. Dessa slöt sig å andra sidan samman i nystartade företag, och så etablerades veckotidskriften «Twin Church» i New York (under ledning av P. Daniel Lyons, S. J., ärkebiskop Robert J. Dwyer, P. Gustaf Gustafson, S.S., och den bekanta konvertiten Dale Francis) och månadstidskriften «Triumph» (utgiven av L. Brent Bozell). Bland den senares medarbetare befinner sig nu sådana prominenta personligheter som kardinal Journet, Otto von Habsburg, Dietrich von Hildebrand, Erik von Kühmelt-Leddihn och Christopher Dawson. Hittills har

alltid «the Pilgrimer» i St. Paul varit samlingspunkten för de konservativa i landet.

Den motsatta strömningen har emellertid funnit aktionscentra i organ sådana som «National Catholic Reporter», «U. S. Catholic» och tidskriften «Ave Maria» för att blott nämna dessa som påstod sig vara bastioner för motståndet mot «the Establishment» hos ständigt ökande skaror, fastän de bara kunde stödja sig på minoriteter bland kyrkofolket.

Betecknande är fallet med «The Catholic Reporter». Grundad 1964 av lekmänn, såg den som sin huvuduppgift att inta en ohämmat och ofta nedgörande kritisk hållning till så gott som alla händelser på det kyrkliga planet. Utmanaren i striden är här chefredaktören Robert G. Hoyt och hans förläggare Donald J. Thormann, båda militanta pacifister, som också häftigt opponerar sig mot den amerikanska Vietnam-politiken. Med en spetsig, ofta allt annat än sakkunnig penna tar detta blad, som nu har uppnått en upplaga på nästan 100 000 exemplar, till vara varje tillfälle att sikta på vad som förefaller vara «konventionell» kristendom. För biskoparna var framförallt Hoyts och hans medarbetares tämligen utmanande hållning till påven Paul och kyrkans hierarki på det hela taget anstötlig. Botten nåddes slutligen, då medarbetaren Rosemary Reuther uttryckte sina tvivel på det berättigade i Kyrkans grundläggande strukturer och läror. Vederbörande stiftsbiskop, Charles H. Helmsing från Kansas City, anklagade på grund därav tidskriften offentligt för heresi och bestred dess rätt att i fortsättningen beteckna sig som katolsk, eftersom den hade «tillfogat inte bara lekmän utan också många prästers och ordensfolks tro och moral överskådlig skada».

Ordföranden för tidningens förvaltningsråd, John J. Fallon, drog sig nu tillbaka därför att han såg sig ur stånd att längre täcka sin redaktions hållning. Men Hoyt och Thormann vägrade att följa sin biskops uppmaning, och sextiosex katolska redaktörer och journalister gav dem sitt obetingade bifall, vilket långt ifrån betydde majoriteten av den katolska journalistföreningens medlemmar men i alla fall var ett uppbåd av betydande namn. Det påstås att «The Catholic Reporter» efter detta konstaterade en minskning av prenumeranter, men det sägs också att den vann många nya läsare. Först på längre sikt kommer det att kunna avgöras, om den inte ändå i längden

kommer att dra det kortare strået i denna konflikt med episkopatet.

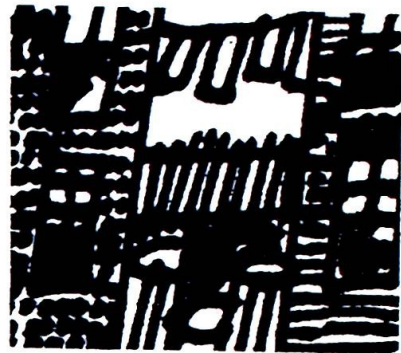
Under tiden togs också offentlig-
hetens intresse i anspråk av präster och lekmän, som lät tala om sig som förkämpare för rasernas lika-
berättigande och militärtjänstvågrare.
Motståndare till kriget i Vietnam
under anförande av missionären John
Berrigan, som tillsammans med sin
bror Philip redan i Guatemala hade
ådragit sig därvarande regerings och
stiftbiskopens misshag, därför att han
sympatiserade med guerillan — båda
blev slutligen utvisade och en av dem
överträdde till världsligt stånd —
hade trängt in på en rekryteringsby-
rås arbetsrum och offentligen bränt
upp inställelseorderna i ett slags au-
todafé. De fängelsestraff som de sedan
dömdes till och som de anfört be-
svär mot skärpte spänningen ännu
mer. Likatänkande i Milwaukee, bland
dem två karmelitpatres, trängde t.o.m.
under gudstjänsten in i jesuitkyrkan
och St. Bonifatiuskyrkan, brände upp
sina inställelseorder på altaret, där de
lät dem brinna upp som «offergåvor»
i lågorna av ett ljus och stormade
predikstolen för att förkunna krigsfient-
liga paroller inför församlingen. Att
sådana händelser var möjliga i den
genom sin måttfullhet och sitt tåla-
mod kände ärkebiskopen William E.
Cousins stift, som beviljat pastorsad-
junkten i St. Bonifatius James E.
Groppi många friheter i hans delta-
gande i demonstrationer för rasernas
likaberättigande, vittnar om en till-
tagande radikalisering av demonstra-
tionslystna element. Redan tidigare
och på senare tid också i Chicago har
detta bidragit till stora rubriker i
sensationspressen. Även ordenssystrar
deltog i demonstrationerna. För det
katolska skolväsendet hade dessa händelser
en särskilt ogynnsam verkan. Antalet
elever i församlingsskolorna har
sjunkit märkbart på flera orter,
visserligen också på grund av brist
på lärarkrafter, som för det mesta ut-
görs av ordenssystrar. I stora stift
som Detroit, Chicago, Milwaukee och
andra har redan många katolska skolor
stängts på grund av brist på medel
till driften. Som Monsignore James
Donohue förklarade från biskops-
konferensen i Washington, står man
i hela det katolska undervisningsvä-
sendet i Förenta Staterna inför ett
finansiellt sammanbrott.

Också i stiftet Cleveland, Newark
och San Antonio har det kommit till
stridigheter mellan biskoparna och
prästerskapet. I Cleveland och New-
ark har präster besköllt sina biskopar

för «rasism». I Newark kunde man
komma till en uppgörelse mellan ärke-
biskop Thomas Bolan och hans kriti-
ker, men i San Antonio gick sextio-
åtta präster så långt att de i Rom be-
gärde att ärkebiskop Robert F. Lucey,
en förtjänstfull socialförbättrare skul-
le avsättas. Fyra av prästseminariets
lärarkollegium, som deltagit i detta
steg, däribland rektorn, blev av bisko-
pen avhända sine ämbeten, och en un-
dersökningskommitté tillsattes, i vars
sammanträden också en observatör
från den apostoliska delegaten i
Washington, ärkebiskop Luigi Rai-
mondi, deltar. Fallet Monsignore Ivan
Illich, vars bildningscentrum i Guer-
navaca (Mexico) spärrades på order
av troskongregationen i Rom för prä-
ster och ordensfolk, och som därför
avstod från sina prästerliga funktioner,
var naturligtvis vatten på alla
dessa rebellers kvarn.

I San Francisco slutligen utfärdade
pacifister offentliga kungörelser mot
stadens ärkebiskop Thomas McGuc-
ken, som de förebrådde använda kyrk-
pengar, vilka behövdes för att lindra
nöden hos de fattiga, till att bygga
upp sin nedbrända katedral, och i Cin-
cinatti och Los Angeles råkade kvinn-
liga ordenssällskap i pinsamma kon-
flikter med sina biskopar, då dessa
inte gillade vissa ordensreformer. Sär-
skilt svår var dispyten mellan kardinal-
ärkebiskopen James Francis Mc-
Intyre från Los Angeles och skolsyst-
rarna av Maria Obefläckade Hjärta,
tills slutligen en av den Heliga Stolen
tillsatt kommission fällde den salo-
moniska domen, att kongregationen
skulle delas i två delar, en traditions-
trogen och en reformvändig. Den för
sin extrema konstriktion kända Mary
Corita Kent förklarade efter att ha
tillhört denna orden i trettio två år
att hon utträdde ur orden — något
som påminner om fallet med den be-
kanta «Soeur Sourire» i Belgien. Inte
mindre stort uppseende väckte det, då
Jacqueline Grennan, ordensförestånd-
darinna och rektor för Webster Col-
lege i staten Missouri, ett av de stora
kvinnouniversiteterna i USA, utträdde
ur orden, lämnade sin akademiska
post och gifte sig. Överhuvud har an-
talet ordenskvinnor som lämnat sitt
yrke, stigit märkbart på sista tiden,
och också hos männen kan man notera
en tydlig återgång. Men då en liberal
tidskrift i New York talade om en
återgång på 25 %, så är det i alla fall
mycket överdrivet.

Mest betänklig är vår förvirringen i
de splittringsgrupper som betck-
nar sig som «Underground-church».

Man uppskattar antalet sådana gemenskaper till omkring tusen, till vilka cirka 50 000 katoliker är anslutna. Framförallt i Kalifornien men också på andra ställen församlas de sig ofta utan hänsyn till uttryckliga förbud och varningar från biskoparna i privatvåningar till «försöksliturgier» som påstås vara bildade efter urkristna förebilder. Vanligt bröd och vin, om inte rent av alkoholfria drycker, bjuds vid sådana tillfällen till «kommunion», och utdrag ur skrifter av reformvänner föreläses, vilka skall tjäna som ersättning för evangelierna. Nyligen har sådana «undergroundare» övergått till att avbryta predikanter i kyrkorna antingen genom att ge sitt högljudda bifall till sådant som sades på predikstolen om det motsvarade deras åsikter, eller genom att demonstrativt lämna kyrkan om de inte var införstådda med prästernas predikningar. Biskoparna har inför alla dessa för deras stiftstrukturers fundament störande händelser ingen lätt ställning. De har emellertid på sista tiden funnit ett allt tydligare märkbart stöd såväl hos massan av troende som hos organisationer sådana som «the Catholic United for the Faith», vilka har tagit som sin uppgift att upprätthålla «rättningen» i kyrkan och den villkorlösa troheten mot Petri Stol. Bekanta personligheter som Philip Burnham, Frank Morris, Paul H. Hallett, Russel Kirk och Dietrich von Hildebrand har anslutit sig till dem. «Kyrkan hotas av avfall och schism, därför måste vi visa vår beslutsamhet att försvara tron.» Så heter det i ett beslut som denna grupp tillställde biskoparna.

Hur kommer det att gå i fortsättningen? Finns det verklig risk för en schism i Förenta Staternas katolska kyrka, som hittills varit så Romtrogen som knappast någon annan varit? Jeffrey Hart, en konvertit som tar till orda i «Catholic Reporter» därför att tidningen ibland också låter motsatta åsikter komma till tals, har nyligen apostroferat dissidenterna

(Forts. neste side)

VIKTIG INTERVJU MED KARD. SUENENS

med orden: «Om Ni inte trivs hos oss, varför går Ni då inte er väg?» Men att bryta med kyrkan är bara mycket få beredda att göra också bland dem som uppför sig upproriskt. Betecknande var exempelvis demonstrationen mot kardinal O'Boyle i Washington. Trots intensiv agitation lämnade bare knappt tvåhundra besökare kyrkan, då kardinalen läste ett herdabrev, medan åtminstone tolvhundra inte dolde sin ringa sympati för fridstörarna. Inte heller katolska föreningar som The Knights of Columbus och de stora kvinnliga och manliga föreningsgarna ville veta av några protestaktioner. De tvåhundrastruttio biskoparna kan alltså liksom förut räknas med ett starkt stöd från kyrkofolket.

Förutsättningen att den nu något hektiska oron i någon mån dämpas är väl densamma i USA som i andra länder, som måste försöka behärska postkonciliära spänningar. Denna förutsättning är helt enkelt en sant vuxen förståelse för vad «aggiornamento» egentligen betyder, nämligen ett fördjupande av tron å ena sidan genom övervinnande av enbart bokstavsfromhet men å andra sidan också avstånd från all överdriven och ytlig aktivism. Endast så skulle till sist den nuvarande uppbrytningen visa sig vara hälsosam och nyttig. Också i USA kommer för vår tids generation de uppenbarade trossanningarna att bli tillgängliga, om de översätts till ett språk som är begripligt och informativt för den. Men alltför många av dem som nu talar så mycket om demokrati i kyrkan, men som vill veta så litet om mysteriet om Kyrkan som Kristi mystiska kropp, har så att säga ännu inte trampat ut barnskorna att döma av deras bekännelse och begriper inte alls, vad redan Anselm av Canterbury predikade så enträget: att man bara kan tro rätt om man också förstår tron («credo ut intelligam»).

Alltför många menar sig kunna lita på någon slags nybildad «apparat» som om ett allt verkande botemedel för alla kyrkliga behov fanns i den. Emellertid består en verklig konfrontation, och livets realiteter är och förblir med nödvändighet givna. Ur rent naturligt-mänskliga perspektiv kommer man aldrig åt dem. Om överdrifter och huvudlöshet, som — inte bara i USA — kännetecknar Kyrkans nuvarande uppbrott, förr eller senare avlöses av en sådan nykter insikt, då kommer det åter att bli möjligt att besinna sig på väsentligheter, och den rätta måttfullheten också i berättigade framstegssträvanden kommer att iakttas i kärlek och försonlighet.

En av forgrunnsskikkelsene ved det annet Vatikankonsil, kardinal Suenens har gitt det franske katolske tidsskrift «Informations Catholiques Internationales» et intervju som har vakt betydelig oppsikt i den katolske verden. Kardinalen taler i intervjuet i nøkterne, men ofte tildels skarpe ordelag om det ansvar som hviler på Kirkens midtpunkt, Rom i bestemte saker i dagens situasjon. Det gjelder bl. a. pavens kollegiale samarbeide med biskopene, spenningen mellom Rom og de lokale kirker, Osservatore Romanos informasjonspolitikk, de langsomme reformene av kirkeretten, de pavelige diplomaters stilling, krisen blant prestene og kvinnens stilling i Kirken.

St. Olav vil forsøke å komme tilbake til intervjuet i neste nummer av bladet.

● Kardinal Josef Beran, erkebiskop av Praha døde den 17. mai i Roma i en alder av 80 år. Beran som satt i tysk konsentrasjonsleir under siste storkrig og ble plasert i husarrest av stalinistene i femtiårene levde de siste år av sitt liv i Italia. Han besøkte for et par år siden Norge.

● Vatikanet har den 1. mai ratifisert den internasjonale konvensjon mot alle former for rasediskriminering, melder KNA.

● Den katolske avisen The Tablet i USA skriver redaksjonelt:

Da han ble spurt om hva som var hans hovedproblem som provinsial for jesuitene i California, svarte father Patrick A. Donohoe S. J. enkelt, men rett frem: «Menneskene.» Så la han til: Før var det for meget av en autoritær struktur i Kirken, jeg vet ikke hvor langt man kan gå i motsatt retning. Både blant jesuitene og i Kirken som helhet snakker man lettvent om to posisjoner, den konservative og den liberale. Men i virkeligheten er det minst fem forskjellige synspunkter. Hvis provinsialen sier en ting, vil kanskje de liberale hylde ham. Alle andre vil fordømme ham som en mann som river ned verdien. I virkeligheten er det noe godt å

si om begge standpunkter HVIS VI BARE KUNNE SITTE ROLIG NED OG SNAKKE OM TINGENE.

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke	}	Oslo
Bispegården		
St. Joseph's Institutt		
Vor Frue Hosp. Nerveavd.		
St. Dominikus kirke		
Lunden Kloster	}	Arendal
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem		
Sta. Katarinahjemmet	}	Bergen
St. Franciskus Kirke		
St. Franciskus Hosp.		
St. Pauls Kirke		
Vår Frue Kirke		
Marias Minde	}	Tromsø
St. Franciskusøstrenes Moderhus		
Øyenklinikken	}	Trondheim
St. Josephs Hosp., Drammen		
St. Torfinns Klinik, Hamar	}	Hammerfest
St. Elisabeth Inst.		
St. Mikals Kirke	}	Hønefoss
St. Mikals Prestegård		
St. Theresia Hosp.	}	Lillestrøm
St. Franciskus Hosp.		
St. Magnus Kirke	}	Tønsberg
St. Magnus prestg.		
St. Elisabeths Hosp.	}	Tønsberg
Vår Frue Kirke		
Bispegården	}	Tønsberg
St. Olavs Kirke, Bispegården		
St. Olavs kirke	}	Tønsberg
St. Olavs Prestegård		
St. Olavs Klinik	}	Tønsberg
St. Olavs Klinik		

Ved bestilling av olje:

Oslo 68 34 60 - Service 68 34 69

● Vi krever en fred som bringer forsoning mellom alle vietnamesere, uttaler erkebiskopen av Hué, Phillippe Nguyen Kim Dien i et intervju med den italienske avisen «Avvenire». Det er klart at katolikker fordømmer marxismen som ideologi, men de betrakter nord-vietnameserne som sine brødre. Vi ønsker en fred som grunner seg på rettferdighet, nestekjærlighet og frihet, sier Kim Dien. Erkebiskopen forsikret at Syd-Vietnams biskoper og prester vil bli på sine poster hva som enn måtte komme.

□ □ □

MARIAHOLM - -

(Forts. fra s. 166.)

forskjellige arrangementer som enten vil bli organisert av vår skoleledelse eller direkte av de unge selv kan utfylle det naturlige behov ungdommen har til å vokse sjelelig og mentalt gjennom et engasjement i idealer som blir gjort praktisk forståelige for dem fordi de gjennomsyrer et miljø som de trivs med og føler seg hjemme i.

— Mariaholm er vårt forsøk på å skape den best mulige ramme omkring et slikt miljø. Jeg er klar over at rammer ikke er nok. Kadrene må nå fylles med ånd og liv.

Efter talen overleverte biskopen Mariaholm Skolesenter videre til styreformannen i den nyopprettede Mariaholmstiftelsen, Oslo Katolske Bispeddømme, direktør Olav Henriksen.

□ □ □

UNGDOMSSEMINARET

Utkastet til et arbeidsprogram for kommende ettårsperiode som ble lagt frem på ungdommens seminar og generalforsamling ble, efter det St. Olav får opplyst, vedtatt med noen mindre endringer.

Til ny formann i Norsk Katolsk Ungdomsforbund ble valgt Randi Storset med følgende styremedlemmer: Anne Torbjørg Lauvstad, Inger Marie Ravneberg, Torfinn Taxt og Tore Bongard. Dessuten er pater Arno, sr. Mirjam og Liv Jensenius med på styremøtene..

ST. GUDMUNDS LEGAT

Ansøking om å komme i betraktning ved utdelingen av St. Gudmunds legat til fordel for katolske barn i katolske skoler, bes sendt innen 20. juni d.å. til

Prioren for Dominikanerne,
Neuberggaten 15, Oslo 3.

«Bær hverandres byrder», Gal. 6, 2.

CARITAS

Oslo bispeddømmes sosialarbeide.

Send din gave til:

CARITAS, Fagerborggt. 17, Oslo 3.

Telefon 69 30 15

Postgiro 202 088 - Bankgiro 40/42.696

Kontaktklubben for eldre og enslige

åpent hus hver onsdag kl. 11—15,
i Europahjemmet, Fagerborggt. 17 II,
Oslo 3.

PATER PIO

VOR TIDS STØRSTE MYSTIKER

av Inge Stollenberg

Dansk utgave kr. 10.35 + pto.0.60.

ST. OLAV BOKHANDEL

Akersv. 5, Oslo 1. Tlf. 20 72 48

Tenker De på ferien?

Ja, men tenk først på kontingenten!

Mange har ikke funnet innbetalingskortet —

Postgiro nr. 20 46 48

St. Olav's eksp.

Akersv. 5, Oslo 1

FREDRIKSTAD

KÅRE KRISTIANSEN

Fiskeforretning

Telefon 13 190

Byens spesialforretning

Olsson
TAPÉT OG GULVBELEG

Agentgt. 1 - Tlf. 17 080

Andr. Janne &

Kontormaskiner - Kontorutstyr

Storgt. 4 - Fredrikstad
Tlf. 12 945

**Fredrikstad
Glassmagasin**

C. HANSSENS

Trykkeri og Bokbinderi

Tlf. 13 056

FREDRIKSTAD

EDVARDSEN & NORDHEIM A/S

Autorisert Installatør
Radio og Elektrisk utstyr

Tlf. 11 220 - Fredrikstad

ØSTFOLDMEIERIET

Avd. Fredrikstad

O. Henriksens Sønner

Aut. Rørleggere og Rørhandel

Etabl. 1904

FREDRIKSTAD

Sentralsbord 15 840

TROEN I PRAKSIS

(Forts. fra s. 169.)

ord og fremdeles taler til dem. For det er så sant hva Pascal sier: «Det er ikke bare med forstanden vi kjenner sannheten, det er mer med hjertet. — Hjertet har sin egen forstand, som forstanden ikke forstår.» Hvis det er sant at man kjenner et godt tre på dets gode frukter, så kan en gjerne slutte at et dypt kristent liv vidner om realiteten av denne deres dypeste overbevisning. Og de risiker

ST. OLAV

Tidsskriftet koster 25 kroner for ett års abonnement — 24 numre.

som kristne i de land hvor de forfølges tar for å få tak i en Bibel stiller dette i et enda dypere perspektiv.

Det som imidlertid er enestående i den

hellige skrift er ikke at den er oppbyggelig. Det er visse deler av Det gamle testamente som langt fra er oppbyggelig. Det enestående er at Bibelen er den

HYBEL

Ung økumenisk metodist søker katolske medbrødre og søstres hjelp til å skaffe hybel. Etter et års studium ved Metodistkyrkans Teologiska Seminarium i Göteborg, ønsker jeg å fortsette mitt teologi-studium ved Universitetet i Oslo.

Jeg trenger en hybel for ET år, fra 1. sept. 1969 til 1. juni 1970. Eventuelt kan bytte ordnes med meget sentralt beliggende hybel i Trondheim (5 min. fra NTH, 3 min. fra Norges Lærerhøyskole).

Interesserte garanteres en stillferdig og røykfri leieboer.

Henvendelse sendes (snarest) til

Ole-Einar Andersen,
Tyholtveien 38,
7000 TRONDHEIM.

Katolsklede rejsler 1969

Sct. Annæ Rejsler:

Det hellige Land: 3/7—17/7 — 15 dages flyreise — Jerusalem—Galilæa — fuld pension — udflugter incl. Pris: kr. 2250,—.

Rejsleder: pater Tage Langsted, København.

Kulturperler: 4/10—18/10 — Firenze—Assisi—Rom — 15 dages flyreise — fuld pension Firenze og Assisi — ½ pension i Rom — 2 busrundture. Pris: kr. 1195,—.

Rejsleder: pater Laurits Brunicardi, Næstved.

Program og nærmere oplysninger fås hos: lærerinde Annie Rastrup, Amagerbrogade 45. 2300 København S. Tlf. SU 86.

Pastor d'Auchamps Romrejsler:

27/6—17/7 — Ravenna—Rom—Assisi — 21 dages togreise — ½ pension i Rom — fuld pension i Ravenna og Assisi. Pris: kr. 1300,—.

Rejsledere: Fru Elise Schwartz med assistance af en præst.

13/9—28/9 — Rom—Assisi — 15 dages flyreise — fuld pension. Pris: kr. 1275,—.

Rejsledere: Fru Elise Schwartz med assistance af en præst.

Program og nærmere oplysninger fås hos: Pastor Paul d'Auchamp, Vandtårnsvej 11, 2860 Søborg. Tlf. 690 301.

Den nordiske Valfart med fly til Lourdes:

6/9—12/9 — 7 dages flyreise. Pris: kr. 920,—. Særpris for syge: Asile Notre Dame. Pris: kr. 730,—.

Gejstlig leder: Msgr. Knud Ballin. Læge og sygeplejersker følger de syge.

Program og alle oplysninger: Fru L. Samson, Barsehøj 25, 2900 Hellerup. Tlf. Ge 6341.

eller: Translatør, C. Lerche Nielsen, Bredgade 69, 1260 København K. Tlf. PA 2539.

DRAMMEN

GUSTAV THIELEMANN

Pølse- og hermetikkfabrik

Tlf. 83 41 84 - DRAMMEN

GUSTAV BØHM & SØN A/S

Bakeri og Konditori

Drammen

TYRILYS ^{1/5} TYRI FABRIKKER

Drammen

Har også landets eneste bivokspresseri

ARENDAL

J. E. PEDERSEN & CO. A/S

Arendal

Kjøttforretning

Tlf. 2360

ARENDAL

OLAV SLAATTENE

Blomsterforretning. Begravelsesbyrå

Tlf. 21 958
Havstad, Arendal

BYGGMESTER HANS NILSEN

Neslet 362
Arendal
Tlf. 22 647

ADEL ELLEFSEN

Aut. Installasjonsforretning

Tlf. 21 756 - Arendal - Tlf. 22 460

levende Guds åpenbarte ord. Gjennom den taler Gud til oss i Kristus til frelse. Kristus er derfor hele Bibelens sentrum, i Det gamle testamente som en forjetelse og i Det nye testamente som alle tings oppfyllelse. De gamle kirkefedre sa at det å være ukyndig om den hellige skrift var å være ukyndig om Kristus. Den som derfor vil få nytte av å lese Bibelen må ikke først og fremst være ute etter oppbyggelse og fortrøstning, men etter Guds åpenbaring i Kristus som et frelsesmysterium. For, som igjen Pascal sier, de kristne «er ikke stilt som en almindelig mann som håper å få et kongedømme som han aldri kan få. De håper å få hellighet og befrielse fra urettferdighet, og de har allerede noe av det.»

De som vil lytte til Guds ord i den hellige skrift må derfor begynne med Kristus som utgangspunkt. Det beste en kan gjøre er først å lese rolig gjennom de fire evangelier. Derefter følger lesningen av apostlenes gjerninger som taler om de første kristne menigheter av dem som hadde kommet til troen på Kristus, hva de trodde om Ham og hva Han betød for dem. Derefter kommer de apostoliske brev hvor en kan finne mangt og meget om hvordan en sikkert ikke må gjøre det. Derefter kan man gå over til lesningen av Det gamle testaments

bøker i tur og orden. For nå leser og forstår vi dem i lyset av Ham som er «verdens lys».

Det vil sikkert skje at man ikke med engang forstår alt som Bibelen sier. Det er ikke farlig, vi skulle lese like fullt. Hva en ikke forstår med en gang eller den første gang i den hellige skrift, kan det hende man får bedre forståelse av neste gang. De fleste av oss bruker jo ikke Bibelen som et studie-materiale, men for å lytte til Guds ord til frelse og helliggjøring. Når vi støter på et ord eller en setning som bærer bud til oss,

da må vi stanse, bli stille og lytte for å fornemme hva Herren har å si oss. Den meditative bønn er ikke et eksegetisk eller teologisk studium. Tanken om et teologisk studium kunne forlede oss til å trekke visse konklusjoner om Gud og til tross for det ikke føre oss et skritt nærmere Ham — den store fare for mangen fagteolog, spesielt for «would-be» sorten. Det er så sant som det er sagt at «Tanken er menneskets forstand engasjert i et problem, mens meditasjon er menneskets sjel engasjert i en Person.»

OSLO

E. Sunde & Co. Rørleggerbedrift A/s

VARME- SANITÆR OG SPRINKLERANLEGG

C. Tennant Sons & Co. A.s

Tollbodgaten 27 - Oslo - Telefon 42 18 94

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRÅ

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Tlf. 20 79 06 - 20 79 05

Privat 55 77 87 - 69 43 72

WITTUSEN & JENSEN A.S

Trykkeri

Kontorrekvisitasystemer

MALERMESTER

Otto Foerster

utfører allslags maler- og tapetserarbeide.

Tlf. 21 69 06

NOBENBERG & CO. A.S

MARGARINFABRIKK

OSLO

Leverandør av den bekjente

«NOCO» margarin

SØREN HANSEN

Kolonialforretning

Langes gt. 6 - Oslo

Telefon 20 37 24

THRONSEN & CO.
BOKTRYKKERI

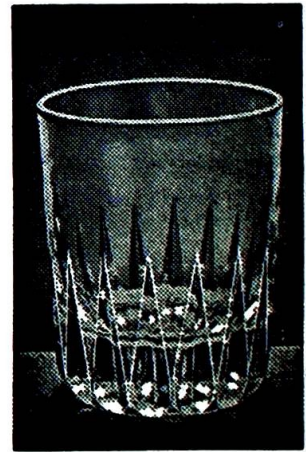
Bernh. Getzgt. 3 b, Oslo

Telefon 20 40 02 - 20 70 02

TÅSEN BOK- OG PAPIR A/S
ERLING THORNE

Kaj Munks vei 41, Oslo 8
Tlf. 23 02 40

Et godt tilbud!

«On The Rocks» glasset
„Portofino“

Laget av tindrende klart glass.
Lekkert i utførelsen og stø i formen.

Et alle tiders all-round glass.
Pris pr. stk. kr. 3.50.

Vi sender over hele landet mot postoppkrav.

Galligani

Stortingsgt. - N. Slottsgt.
Vikaterrassene

OBS: Bestilling på abonnement, annonser, og henvendelser vedrørende adresseforandring, kontigent o.l. bes vennligst rettet til bladets ekspedisjon: St. Olav Bokhandel, Akersveien 5, Oslo 1. Tlf. 20 72 48.

Artige tall

Spionfilmene er sikker underholdnings-suksess. «Sebastians nummer» er en variant nesten uten vold og helt uten drap, så dersom vi skal overgi oss til sommer-repertoarets velkjente letthet, er den å anbefale. Mr. Sebastian (*Dirk Bogarde*) er en begavet og overarbeidet matematiker som den britiske Secret Service har hentet ned fra et idyllisk Oxford til et likeledes storartet fotografert hypermoderne London, hvor han på toppen av en skyskraper leder et stort og påfallende smukt team av regnekynndige damer. Deres spesialitet er å bryte andre lands hemmelige koder. *David Greene*, som har registrert denne britiske filmen har fått adskillig moro ut av dét. Bogarde illuderer godt som den nervøst intellektuelle datamaskinhjernen, som ikke lenger bare tenker på tall, når en frekk og vakker regnemester (*Susannah York*) kommer inn i kalkylene, med høyst konkrete beregninger på egen hånd. Svært dypt går jo ikke dette, og endel selvironiske usannsynligheter er puttet inn. *Lilli Palmer* spiller resignert en veteran i faget som gjør overvåkings-

SUSANNAH YORK og DIRK BOGARDE går ned på knærne i David Greenes komedie «Sebastians nummer» (Sebastian).

tjenesten nervøs ved sine radikale sympatier — det går da også «galte». Ganske særlig gleder en seg over *Sir John Gielguds* etterretningssjef, et utmerket eksempel på at en topp-skuespiller fra det helt store teater (han er en av Englands fineste Shakespeare-tolkere) kan kaste glans over det relativt ubetydelige, og utfolde seg i den perfekte miniatyr. Slutten er nesten for god til å være sann: Sebastian legger tallene på hyllen, etter en siste godt utført jobb, og får både hustru og barn i belønning. Men hvordan skal det gå med *King and Country*? De greier seg nok; alle de pene, regnende, unge damene blir sittende.

Aldrende soldater

Enda lettere er «Buona sera Mrs. Campbell». I en liten italiensk by innhenter skjebnen Carla Campbell (*Gina Lollobrigida*) — 25 år for sent. I de brogede krigsårenes Italia var hun avgjort for imøtekommende mot tre amerikanske soldater. Resultatet var en datter (*Janet Margolin*) av ubestemmelig herkomst. Mrs. Campbell har, av frykt for byens dømme-syke, diktet opp en avdød ektemann, kaptein Campbell, og figurert som krigsenke. Samtidig har hun regelmessig én gang i måneden mottatt barnebidrag fra alle de tre soldatene, som alle teoretisk kunne være og tror de er faren. Riktig broget blir det da deres regiment, fem og tyve år etter, arrangerer en «minnetur» til hennes hjemstavn, med koner og barn, og blir høytidelig mottatt av befolkningen. Kort sagt: «Problemene» står i kø — som opplegg til en forvekslings-komedie av vildeste art er det usedvanlig, og regissø-

ren, *Melvin Frank*, har da også presset det til siste dråpe. Nokså slem er han med det (karikerte!) amerikanske standard-ekteskap og de dominerende amerikanske hustruer — her er mer USA enn Italia. Det gjelder ikke landskapene — et deilig fotografert Nord-Italia badet i sol, og vet i ypperlig filmmusikk av *Riz Ortolani*. Det er ikke mulig å ta tungt hverken på det første eller de senere feiltrinns i Mrs. Campbells stormende temperamentsfulle liv — filmen er bare en luftig spøk som holder seg både alvorret og sentimentaliteten nokså bra fra livet. De tre aldrende Don Juan-er er ironisk og fornøye-lig tolket av *Phil Silvers*, *Peter Lawford* og *Telly Savalas*, og deres hustruer går dem en høy gang. Så hvis det virkelig regner . . .

brm.

GINA LOLLOBRIGIDA og TELLY SAVALAS i komedien «Buona sera, Mrs. Campbell», regissert i farver av Melvin Frank.

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Ansvarshavende redaktør: Åge Rønning.

Faste medarbeidere: Hallvard Rieber-Mohn O.P., D. J. Boers O.F.M.,
Mirjam Knollmüller C.S.J.

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26.

Redaktøren privat 28 01 04.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo 1.

Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48.

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene. Kr. 25 pr. år, kr. 12.50 pr. ½ år. Utlandet kr. 30.

Annonser: 10 dager før utg.dagen. 24 nr. årlig. - Postgiro 204 648.